

MÉREGTELENÍTŐ

2021.10.szám

KEDVES OLVASÓ!

Nem lehet elég sokat beszélni és gondolkodni a pszichés és spirituális folyamatainkról. Hiszen tudjuk, nem csak a jelen életünkre, a materiális világban zajló életminőségünkre van hatással, ha egészséges a lelkünk, hanem majd az örök életünket is befolyásolja, meghatározza a szeretni-tudásunk mértéke.

Sok szó esik mostanában a pszichoszomatikus betegségekről. Alig akad ma már olyan fiatal ember, akinek nincs vérnyomás- vagy szívműködéssel kapcsolatos problémája, a gerincbetegségekről meg ne is beszéljünk. Nagy a teher fiatalnak, öregnek a vállán - mondanám: rohanó világunkban. Ez már egy állandósult szlogen, állandóan futunk önmagunk után, nem győzi a lelkünk utolérni a fizikai életünket, ahogy az indiántörténetben olvassuk.

Ez a feszült élettempó sok ütközésre ad okot az emberközi kapcsolatokban, s ezeket a sebeket, sérüléseket cipeljük sokszor hosszú éveken át.

Pedig a lelkünk mélyén élő Igaz Énünk békességet, szeretetet diktálna, csak nehéz ezt kivitelezni. Hogyan lehet gyógyulni, akár visszamenőleg is? Erről is gondolkodunk a következőkben. Innen, a hetvenen túlról sok rálátásunk van korábbi életünkre, és olyan jó lenne segíteni, hogy a fiatal megelőzze, az idős meg gyógyíttassa sebeit a jó emlékezéssel.

Olvasó! Reméljük, találsz majd Magad számára egy-egy mondatot, ami hasznodra válik. Jó olvasást kívánunk!

Sík Sándor: Mint a Mátra

Állani, némán, mint a Mátra,
Nem nézni előre, se hátra,
Nem erőlködni befelé sem,
Csak bámulni a létezésen,
A parttalanban elmerülni
És úszni benne és örülni
az egyetlen csodának: annak,
Hogy valamik, valakik vannak,
És mindent köszönteni szépen,
Minden valók testvéreképpen;
Kontraktust kötni, szent közönnyel,

Kánikulával, vízőzönnel,
Szem-lehúnyva és kar-kitártan
Felolvadni a napsugárban;
Ha jó Medárd, negyvennap ázni,
De csorgó hajjal is nótázni,
Orrszarvúként egyedül járván,
Nem dideregni mégsem árván,
Mert egybering közel és távol
Szíved hullámzó ritmusával,
Amely magát némán kitérta
A mindenségnek, mint a Mátra...

A SZERETET-ről (facebook)

„Van egy világhírű szobor, ami engem nagyon megfogott Leginkább spirituális idézetek háttereként láthattuk eddig. Amikor először láttam fotón, teljesen lefagytam, megdöbbsentem, hogy mit is művelünk egymással és magunkkal mi, emberek. A monumentális szobor (ld. címképünk) két egymásnak háttal ülő, sértődött felnőttet ábrázol, melyek valójában, a mélyben mégis kapcsolódnak, belső gyermekeik által, akik nem képesek a haragra. És igen, tulajdonképpen mi úgy vagyunk összerakva, hogy lelkünk nem képes haragudni, csak jön az elme, az ego, és elhíteti velünk, hogy haragudni kell bizonyos szituációkban. Társunkra, a kollégánkra, szüleinkre, bárkire. S mi sajnos ezt nagyon is elhittük. A legapróbb nézeteltérésből is képesek vagyunk élethosszig tartó sértődöttséget kreálni. Mindezt miért? Ettől talán bármi is megoldódik? Jobban fogjuk érezni magunkat? Nem hiszem, csupán ketrecbe zárjuk önmagunkat a negatív érzéseink által.

Belső gyermekünk (igaz énünk) nagyon is tudja, hogy erre semmi szükség, mert szívből élni, az a valódi élet, nem pedig elméből.

A 16 méter széles és 10 méter magas szobrot **Alexander Milov** ukrán szobrász készítette (Love címmel), s a 2015-ös nevadai Burning Man fesztiválon volt kiállítva először. Aztán nemrég kiderült, hogy idén tavasztól én is élőben láthatom. Nem, sajnos nem utaztam Nevadába, hanem a szobor jött ide, ugyanis megvásárolta egy borász házaspár és szőlőültetvényük mellett helyeztették el. Több sem kellett, azonnal felkerekedtem a hír hallatán és meglátogattam. Mivel magánterületen helyezkedik el, illetl volna előre telefonon odaszólni... (T: 06/20-9971289, Válon a Haraszthy pincészet ültetvényéhez kell menni)

...No, végre meglétt a szobor és elképesztő volt élőben is látni. Tényleg óriási és tényleg szívhez szóló. Csak álltam ott és azt éreztem, valóban felesleges köröket futunk, mikor a sértődés helyett szerethetnénk is. Mennyivel szebb lenne a világ.

A szobor gyermek alakjai egyébként este világítanak, így még erősebb a szimbolikus értelme, a gyermeki tisztaság és őszinteség, mely a sötétben is ragyog, utat mutat nekünk.”

(facebook: Kagyló és hátizsák)

Jeges Mirjam: Belső gyógyulás

Életem tengelye /részletek a könyvből/

...Bizonyára kerültünk mi is olyan helyzetbe, amikor világossá vált, hogy az eddig megszokott módon nem tud tovább menni az élet. A váltót át kell állítani, s rajtunk múlik, hogy ez a nehéz helyzet sírrá vagy kapuvá változik. A hozzáállásom dönti el, hogyan viszonyulok ehhez a megpróbáltatáshoz.

...Élettörténetünknek nem urai, de társszerzői vagyunk. Együtt írjuk Istennel a magunk „szent történetét”.

Ahhoz, hogy integrált személyiséggé váljunk, nagyon fontos, hogy életünknek legyen egy középpontja, vagy más képpel élve egy tengelye... Ez a tengely nem más, mint a megfeszített és feltámadt Krisztus. Ez a tengely tart meg, ez „veszi magára” az élettörténetem minden súlyát... Amikor úgy érzem, elhagytam az élet, amikor úgy tűnik, itt már minden elveszett, akkor ismerem meg húsba vágóan a feltámadás erejét. Ezért mondják a kármelita szentek, hogy „áldott megpróbáltatások, áldott kis halálok”. Nem kell megijednünk a sebeinktől, a betegségeinktől, attól, hogy nehéz helyzetbe kerültünk, mert ez mind alkalom arra, hogy Krisztus megmutassa rajtunk feltámadása erejét.

Képzeljünk el egy szépen megterített ünnepi asztalt. Minden teríték mellett egy damasztzalvéta is van, s akkor valaki véletlenül kiönti a salátához készített olajat. Az lassan teljesen átítatja az egész szalvétát.

Pontosan ez történik, amikor megtapasztalom Krisztus feltámadását. A jelenben egy nehéz eseményt élek át, s ebbe belerobban Krisztus feltámadásának az ereje, és ennek az energiája végigömlik az egész életemen, átítatja a múltamat és a jelenemet egyaránt... Visszafelé is gyógyít! Istennél nincs idő.

És akkor a múltamnak azok az élményei, eseményei, amelyekkel nem tudtam mit kezdeni, amelyek még most is ott vannak gyógyulatlanul, azokat ez az olaj meggyógyítja. Nem csak azt az egy fájdalmas pontot gyógyítja, ahol elakadtam, hanem e seben keresztül belém ömlik az Ő feltámadásának ereje, ami szétárad az egész valómon, a múltamon, a jelenemen, és meggyógyít mindent, amit csak érint. Ha kérem és engedem, akkor a mennybe fölment Krisztus engem is magával húz Isteni életébe. Ez a legmélyebb gyógyulás. Olyan szép, amit Húsvétkor Jézusról énekelünk: „Feltámadtam, és újra Veled vagyok...” Szent Pálnál meg úgy olvassuk: „Isten feltámasztotta Krisztust a halálból.”

Érdemes ebbe belegondolni. Az Atya feltámasztotta, és Ő az Atya iránti szeretetből feltámadt. Együttműködés.

Krisztus engem is feltámaszt kisebb-nagyobb halálaimból, mert szeret, és én feltámadok, mert szeretem Őt. Akarom, amit Ő akar. Nem viselhetem teljesen passzívan a sorsomat. Együtt kell működnöm Istennel, aki feltámaszt, és nekem akarnom kell a feltámadást.

Mózesnek azt mondta: Vagyok, aki vagyok. Most azt mondja: Én vagyok a feltámadás és az élet. Hallanom kell ezt, mert van bennünk egy hajlam a

sötétségre. A Szentlélek segítségére van szükségem ahhoz, hogy megbízzak a világosságban, megbízzak Istenben, a feltámadásban.

Ahhoz, hogy integrálni tudjam a személyiségemet, nagyon fontos megtanulni jól emlékezni. A növekedés velejárója, hogy nevelnem kell az emlékezésem módját, tisztogatnom kell az emlékezetemet. „Gondolj vissza arra az egész útra, melyen az Úr, a Te Istened negyven esztendőn át vezetett a pusztában” Úgy gondoljak vissza erre a megtett útra, mint amit egy kapcsolatban éltem meg. Hosszú tanulási folyamat kell ahhoz, hogy úgy lássam életutamat, mint amit Istennel jártam be,

Jó lenne egy olyan konzervdoboz, aminek nem jár le a szavatossági ideje. És ebbe beletehetjük tapasztalatainkat Isten vezetéséről, az emlékeinket a Gondviselés csodáiról, a Teremtő Isten tetten ért működéséről. Össze kell gyűjteni ezeket a világító tapasztalatokat, közös utunk fénylő pontjait, és érdemes gyakran rájuk nézni. Ha elsötétül előttem a világ, akkor jó fölnyitni a konzervdobozt, újra és újra bizalmat, biztonságot és világosságot meríteni belőle.

Az emlékezés tanulásánál szeretnék egy lényeges mozzanatot megemlíteni. Elém jöhet olyan múltbeli helyzet, amire akkor rosszul válaszoltam. Nem láttam elég tisztán, vagy nem voltam elég szabad ahhoz, hogy jól válaszoljak. De lehetőségem van arra, hogy visszamenőleg most válaszoljak, már a mostani tapasztalataim birtokában. Nem vagyok mindenért felelős, ami az életemben történt, pl. kisgyerek koromban – s a sérülések nagy része innen származik – de felelős vagyok azért a magatartásért, amivel most reagálok a múlt sebeire. Istennel már bejártam egy hosszú utat, rengeteg tapasztalatot szereztem a szeretetéről, a gyógyításáról, s innen visszanezve már másként tudok reagálni a negatív élményeimre. Utólag is megnyílhatok annak a kegyelemnek, amit akkor még nem tudtam felismerni.

Az emlékezésnek vannak vírusai, amelyek megtámadják. Ilyen a hálátlanság, a közömbösség, a felelősséget nem vállaló emlékezés, a felületes emlékezés. Ha csak a rendkívüli dolgokra emlékezem, pedig a kis örömök nélkülözhetetlenek lelkünk egészsége szempontjából. Az idealizáló emlékezés vírusa a jelen nehézségek elfedésére átrajzolja a múlt fájó emlékeit. Érdemes megemlíteni a sértett emlékezést, aminek a mélyén az rejtőzik, hogy nem akarok kiengesztelődni... Ebből az elnagyolt lajstromból kitűnik a baj gyökere: ha nem kötöm az emlékeimet Istenhez. A Vigasztaló Lélek segítségével *eljuthatunk egy gyógyító, spirituális emlékezéshez, amelyben szintézisbe hozzuk az affektív, a racionális és a hívő emlékezetet.*

...Vagyis nem csak megőrzöm az elmémben a megélt dolgokat, az eseményeket kísérő érzelmeket, hanem meglátok mögöttük egy személyt, Istent, s összekötöm Vele mindazt, amin keresztül mentem. Ekkor tudom fölfedezni a történések mélyebb értelmét. Kérhetek segítséget hűséges kísérőmtől, a Szentlélektől a történések értelmezésében.

Somlyó György: Mese arról, ki hogyan szeret

Van, aki azt hiszi, tehet, amit akar, hisz szeretik.

Van, aki azt hiszi, tehet, amit akar, hiszen szeret.

Van, aki úgy érzi, minden tetteire vigyáznia kell, éppen mert szeret.

Van, aki úgy érzi, minden tetteire vigyáznia kell, éppen mert szeretik.

Van, akinek számára a szerelem határos a gyűlölettel.

Van, akinek számára a szerelem határos a szeretettel.

De van olyan is, aki a szerelmet összetéveszti a szeretettel, s nem érti, hogy mások feleletül a gyűlölettel tévesztik össze a szerelmet.

Van, aki úgy szeret, mint az országútra tévedt nyúl, amely a fénycsóvák csapdájába esett.

Van, aki úgy, mint az oroszlán, amely széttépi azt, amit szeret.

Van, aki úgy szeret, mint a pilóta a várost, amelyre bombáit ledobja.

Van, aki úgy, mint a radar, amely a repülők útját vezeti a levegőben.

Van, aki békésen szeret, mint a kecske, amely hagyja, hogy megszopja az éhező kisgyereket.

Van, aki vakon, mint a másikat alaktalanságába nyelő amőba.

Van, aki esztelenül, mint az éjszakai lepke a lángot.

Van, aki bölcsen, mint a medve a téli álmot.

Van, aki önmagát szereti másban, s van, aki önmagában azt a másikat, akivé maga is válik általa.

Lőrinczi Emese: Azt kérdezed, mire vittem?

Az emberek mindig ezt kérdezik.

Ez lett a fontos, ez szab meg valakit, így néz a társadalom, tudom én jól. Így leszel senki, vagy valaki.

Szóval azt kérdezed, mire vittem?

Ahogy a legtöbb ember kérdi, úgy valójában semmire.

Nem vittem semmire. Nincs nagy házam, luxus autóm, nincs meg az álom meló. Nem lettem sztár ügyvéd, nem lettem élsportoló, vagy híresség. Még sikeres sem, ami a sikert jelenti bizonyos körökben.

Az átlagos emberek egyszerű életét élem. Nem vittem semmire.

De ha túlnézek mindezen, akkor vittem a lelkem minden terhét. Vittem a sérüléseim, vittem a sebeket és vittem a hitet is, hogy van gyógyulás, és van út a kilátástalanság legsötétebb óráiban is. Vittem az elszenvedett traumákat.

Az enyémeiket, a családomét, a nagyapámét és az ő nagyapját is, néha emberekét, akiknek nem volt erejük vinni a sajátjukat, és olyanokét is, akik velem vitették, én meg nem tudtam azt mondani, hogy ne haragudj, nem bírom el.

Vittem a bántásokat, vittem a betegséget és vittem néha olyan fájdalmakat is, amiket nem értettem, hogy miért nekem kell vinni.

Aztán egy nap, amikor már jó messze viszi az ember a sok súlyt, és eléggé megrogyik alatta, akkor ébredni kezd.

Egy reggelen felébred az ember. Minden olyan átlagos, minden olyan együgyű. Mégis valami történik. És akkor tudtam:

Tudtam, hogy lehet vinni a más terhét, de nem áldozat. Hanem szeretet.

Lehet vinni a saját terhem, de nem balsors, hanem feladat.

Lehet vinni a múltat, de nem tragédia, hanem növekedés.

Lehet vinni a sötétséget, de nem vakság, hanem út a fény felé.

Lehet vinni az otthontalanságot, de nem elveszettség, hanem vándorlás a hazatalálásig.

A láncokat is lehet vinni, de nem rabság, hanem esély a szabadulásra.

És lehet vinni lelkemben a világ összes szépségét. A fákat, a szél zúgását, a frissen szedett gyümölcs zamatát, a halkan szitáló eső nyugalmát, barátaim nevetését, családom békéjét, a szerelmet, ami ha fáj is, csoda volt, gyermekek szemében a tisztaságot, idős emberek tekintetében a bölcsességet.

És én tanulom vinni magamban a világot. Minden rezdülésével.

Mert elbírom. Tudom, azt gondolod sikertelen életet élek.

Az én sikerem, hogy élhetek, fejlődhetek, elbukhatok, újra kezdek, lehetek jobb ember. Hogy van, ki szeret és vannak, akik engedik, hogy szeressem.

Újra azt kérdezed, mire vittem? Hát ennyire. És amikor elcsitul bennem a világ zaja, és pillanatokra béke lesz, nekem ez tökéletesen elég.

Juhász Gyula: A bárka révbe indul

Az élet egyre mélyebb
És egyre csöndesebb
És kincsesek a mélyek
Nyugodt roncsok felett.
A csillagok szelídek,
A bánat is pihen
S a nyugalom von ívet

Az égen és szíven.
Sok zene, zaj elalszik,
Sok vihar is elül,
Megyünk örök virradtig
Vígan, de - egyedül.
Fölöttünk a béke
Galambja repül.

Feri bácsi

Régi olvasóink emlékezhetnek Mária nénire, a gyermektelenül megöregedett, idős asszonyra, akit összehoztam rokoni és baráti köröm kicsi gyermekeivel. Nem egy esetben Ő imádkozott kitartóan éveken át értük, amíg sikerült a vágyakozó házaspárnak boldog szülővé válni. S Mária néni asztalán sorakoztak a gyermekfotók. Az unokáim, dicsekedte a nővéreknek.

Nos, van férfiban is ekkora gyermekszeretet. Feri bácsi 94 éves születésnapja volt a héten. Hosszú évek óta ismerem, kísérem életútján.

Nem könnyű az élete, már 2 éve csaknem mozgásképtelen. Tiszta ésszel, még mindig érdeklődve a világ dolgai iránt, jókat lehetett Vele beszélgetni. De már csaknem teljesen süket, csak a TV bömbölése jut el Hozzá, meg a fülére tapasztott rádió hangjai. Jó kis magyar nóta műsort hallgat, mikor reménytelen kopogtatások után belépek heti látogatásra. Látása is annyira megromlott, már nem olvas, pedig rendszeres fogyasztója volt a Méregtelenítőnek.

Hálás vagyok érte, hogy naptáram figyelmeztetett az ünnepre, s parányi kis ajándékkal meglephettem a jeles napon.

Egyetlen távoli rokona van, nem tudom, őt is figyelmezteti-e a naptárja. Megható, ahogy örült, valaki még köszönti, számon tartja Őt.

Ha sikerül felvidítanom, az mindig a mobilomban rejlő kisgyerekek fotóinak köszönhető. Mert ebben a sivár életben még mindig ragyogó mosollyal nézi elvakuló szemeivel a családombeli kisgyerekeket. Széles mosolygás terül el sovány arcán, ha gyerekekről hall. Minden alkalommal megkérdezi, hogy vannak a gyerekek, a kis „Tündér lány” történeteit igyekszem pár szóval, kiabálva elmesélni.

Feri bácsi tudja, útja végén van, nincs mire várnia ebben a világban. Nem tudom, meddig láthatom még az örömet az arcán, ha belépek, ha Lottikáról mesélhetek. De azt kívánom Neki, annál nagyobb öröme legyen majd ott túlnan, a Nagy Találkozásban.

"Amíg azt hiszed, hogy dobog valahol egy szív, mely érted dobog, bocsáss meg az embereknek! Egy emberi szív, mely önzetlenül érez irányodban, elég, hogy megbocsáss mindazoknak, kiknek önző és komisz szívét megismerted; elég, hogy megbocsáss az emberek összességének."

(Márai Sándor: Fűvesköny)

Várnai Zseni: Szolgálj, szívem!

Csak kis kitartás! – biztatom magam,
még futni kell, még minden messze van,
Szolgálj, szívem, még egy kicsit nekem,
jaj, meg ne állj az úton hirtelen,
sok a dolgunk még s nem mutathatom,
hogyan a harcot már nem bírom nagyon,
és este, ha ágyamba roskadok,
érezem, nagyon, nagyon fáradt vagyok.

Kicsit nehéz volt, jól tudod, szívem,
elkoptunk, de ne sejtse senki sem,
higgyék csak azt: az óra jól ketyeg,
nem irgalmaznak ám az emberek,
csak hajtsd a vért, arcom piros legyen,
frissen induljak minden reggelen,
csak én tudom, ha ágyba roskadok,
estére már milyen fáradt vagyok.

Szemem árkos és ajkam szögletén
a két vonás már mély lett és kemény,
sokat sírtam; eső után a föld
ilyen barázdált, csapzott, elgyötört...
de ha mosolygok, mint ha nap kigyúl,
arcom hegy-völgye lágyan kisimul,
csak este, ha ágyamba roskadok,
érezem megint, nagyon fáradt vagyok.

Csak kis kitartás, – kip-kop... pontosan,
holnap sikerül minden biztosan,
a félúton, szívem, jaj meg ne állj,
kip-kop... tovább is híven kalapálj,
a hegynek föl kicsit nehéz az út,
szív kell hozzá, de aki odajut,
a csillagok közt csillagként ragyog...
csak este, este oly fáradt vagyok.

Sose pihentem, nem volt rá jogom...
Most meg-megállok s felfohászokodom:
– Ó Istenem, kicsit még el ne hagyj!
szegény szívem, te meg szaladj, szaladj...
Csak kis kitartás, még egy hős iram,
fussunk dalolva bátran és vígan...
de este már a dal is csak dadog;
altassatok el engem, csillagok!

Jó tanácsok az Élethez (facebook, ismeretlen szerző)

Azt tanították nekem, hogy a betegséget vírusok, baktériumok okozzák, és vigyáznom kell, mert ha közel kerülök egy beteghez, én is elkapom.

Vigyázzak, nehogy közel kerüljek valakihez, aki szomorú, mert rám is átragad a szomorúsága.

Azt tanították, csak a sikert keressem, a szépséget, a fiatalságot és az örömet, és ha bármi mással találkozom, inkább oda se nézzek, csak szaladjak olyan messzire, amennyire csak tudok.

Aztán ahogy telt az idő, és figyeltem magam, észrevettem, hogy mikor nagyon szomorú lettem, mikor igazán elkeseredtem, mikor úgy éreztem elbuktam valamiben, vagy képtelen vagyok megcsinálni valamit, jött egy érzés... A gyűlölet volt az. Gyűlölni kezdtem magamat, a világot, az életet, mindent. Elegem lett az egészből. Ekkor lettem beteg.

Ez a folyamat mindig megelőzte a fizikai tüneteket, idővel nem lehetett figyelmen kívül hagynom ezt az összefüggést. Be kellett látnom, hogy ez az érzés önmagam értéktelennek ítéltése, és az a vágy, hogy elpusztuljon az, ami értéktelen. De ha történt valami pozitív, ha felhívott, akinek a hívását régóta vártam, vagy megölelgetett és megszeretgetett valaki, vagy kaptam egy jó üzenetet, újra élni vágytam. Meggyógyultam.

Épp elégszer voltam a tanúja ennek a folyamatnak, el kellett fogadjam, mi a valóság: én teremtettem a betegséget és én döntöttem úgy, nincs rá többet szükségem.

A betegség ekkor számomra megszűnt létezni. Nem hívtam meg többé.

...Azt is tanították nekem, ha valaki megöregszik, nem erős többé, nem szép, nem fiatal, nem tud "produkálni" többet, arra nincs szükség. A világ, amiben felnőttem, elfogadta ezt, mint "a világ rendjét", ezért aki kezd megöregedni, elfogadottan haszontalanná válik.

Az öregedő ember kétségbeesésében sebészekhez kezd el járni, hogy eltüntessék a "hibáját", mégis belül egyre inkább elkeseredik. Egyre szomorúbb lesz, mert értéktelennek, fölöslegesnek érzi magát, végül pedig ugyanazzal az érzéssel, amellyel a betegséget magához hívja, hívja magához a halált. Halálra ítéljük saját magunkat.

De egy ember, akármilyen öreg, fiatal, szép vagy csúnya, gazdag vagy szegény, mindig tud adni valamit: szeretetet. Mondd csak, van nagyobb érték ezen a világon, mint a szeretet?

Mindenki birtokában van a legnagyobb értéknek ezen a világon. A szeretetre mindig szükség van. Aki tud szeretni, nem lehet haszontalan!

Kérlek titeket, ne ítéljétek halálra magatokat, ne hívjátok be a betegséget az életetekbe! Jóval többre vagyunk képesek, mint amit hiszünk magunkról. A szeretetet nem lehet elpusztítani.

Mindenki, aki meg van áldva a szeretet csodájával, hasznos, értékes és rengeteg örömet tud szétsugározni maga körül...

Böjte Csaba a NEK-ről

– A kafarnaumi százados hitét látva Jézus elcsodálkozott. Hiszem, hogy az elmúlt napok eseményeit látva Jézus angyalainak ugyanezeket a szavakat mondhatta: „Mondom nektek, a Kárpát-medencében rég nem láttam ekkora hitet!” Az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus – Istennek hála – népünkben, az e térségben élő emberekből a lehető legjobbat, legértékesebbet hozta a felszínre, az élő hitet, a gondviselésbe vetett reményt és a lángoló isten- és emberszeretetet. Nagyon remélem, hogy mindannyian, akik részt vettünk a kongresszus rendezvényein, megtapasztaltuk, hogy mennyivel jobb a testvéri szeretet, a bizalom útján járni, mint egymástól elfordulva, félve, gyanakodva élni.

A kongresszus világunk alapbetegségére, az individualizmusra hozott gyógyírt. Sajnos a 21. század embere a terrorizmustól, járványoktól félve még inkább bezárkózott, elfordult a másik embertől. Az ember közösségi lény, külön-külön kicsinységünk, gyengeségeink tudatában nagyon sebezhetőek vagyunk. De ha bizalommal, szeretettel összefogunk, ahol ketten vagy hárman együtt vagyunk, ott valóban velünk van az Isten. Erőt adó jó érzés egy nagy közösség részévé válni. Fontos, hogy érezzük, hogy nem egy kopár, magányos szigeten él az ember, hanem egy lakott, élő földön. Szeptember 11-én, a fáklyás körmeneten, a Hősök tere felé tartva nagyon sok mosolygó, integető emberrel találkoztunk.

A mindig rohanó, idegesen vibráló Budapestnek egy számomra új, gyönyörű arca ragyogott fel ezen a napon, egy emberi, szerethető arc, melyen ott látható a teremtő Istenünk szép vonása.

Végigmentünk a gyerekekkel a fáklyás felvonuláson, sokan voltunk, de az út szélén is rengetegen voltak, integettek, mosolyogtak, a gyerekeinket vízzel, almával kínálták. Nagy-nagy hálát és köszönetet érzek mindenki iránt a szívemben.

– Az éjszaka hazaérkeztünk, és sok gyerek másnap, hétfőn már iskolába ment, mosolyogva, jókedvűen, lelkileg feltöltődve. Több órán keresztül utaztunk, a Márton Áron Szakollégiumban szálltunk meg, majd hazamentünk, a gyerekeink mégsem fáradtak el. Ez azt jelenti, hogy nagyon jól érezték magukat. Mondják is, örülnek, kacagnak. Ezzel minden ember így van: ha olyan helyen jár, ahol béke, egység, nyugalom és szeretet van, akkor feltöltődik. Ahol ideges feszültség, harag, szomorúság van, ott elfárad. Olyan jó lenne, ha tudatosan megajándékoznánk egymást ezzel az Isten-jellel, amit hirdetünk is: Isten mindig velünk akar lenni, és ahol két-három ember szeretetből összegyűl – legyen az eucharisztikus kongresszus vagy kis családi ebéd –, ott egészen biztosan jelen van az Isten. Ahol pedig az Isten jelen van, ott élet van, fény van, bontakozás, szeretet.

Most megtapasztaltuk igen „nagy kiszereelésben” is, hogy ez működik. Van lehetőség az összefogásra, képesek vagyunk erre. Ha ez ekkora örömet szerzett mindannyiunknak, akkor ezen az úton kell továbbmennünk. Tegyük félre a haragot, a kisebb-nagyobb zsörtölődéseket, az elégedetlenséget. Mi,

magyarok nagyon kritikus érzületűek vagyunk, és ahol nincsen csomó, ott is meglátjuk a kákán. Örvendjünk annak, hogy ilyen nagyszerű főpapjaink vannak, akik ilyen hatalmas rendezvényt tudnak szervezni, hogy ilyen komoly állami előjáróink vannak... Csodálatos rendezvény volt. Olyan emberekkel is beszéltem, akik nem katolikusok, vagy pedig egyáltalán nem vallásosak. Ők is méltatóan beszéltek az eseményről, a színekről, díszletekről. Nem volt sem túlzásba vive, sem alulszervezett.

Ez az eucharisztikus kongresszus nyitott rendezvény volt, megszólított mindenkit, a zenei irányzatok is sokrétűek voltak. Köszönöm szépen Erdő Péter bíboros úrnak: ha ő nem biztatott volna bennünket, valószínűleg nem mertünk volna elindulni a gyerekekkel a tanévkezdés előtti napokban. Köszönjük Ferenc pápának is, hogy eljött közénk, és szeretettel szólt hozzánk. Adja az Isten, hogy ebből az összefogásból élet fakadjon mindannyiunk számára!

Van-e a pápáknak humora?

Azt hiszem, nem szerepel az alkalmassági követelmények közt, XXIII. Jánosnak mégis volt. Íme egy adag:

Régebben, amikor a pápa a vatikáni kertekben sétált, a turisták nem mehetek föl a Szent Péter templom kupolájába, mert onnan lehetett látni a pápát. XXIII. János eltörölte a tilalmat, ezzel az indokkal: "Majd megpróbálok illedelmesen viselkedni!"

Rögtön a megválasztása után visszavonult, hogy felvegye Róma püspökének hófehér reverendáját, ahogyan azt a hagyomány megköveteli. Igen ám, de az előre elkészített három reverenda egyike sem volt jó a méretére. Mindenki roppantul zavarban volt, az új pápa viszont mosolyogva így szólt: „Már látom, hogy a szabók nem engem akartak pápának!”

Egy kórházlátogatás alkalmával megkérdezte egy kisfiútól, mi szeretne lenni, ha felnőtt. A gyerek azt felelte: vagy rendőr, vagy pápa.

„A helyedben a rendőrséget választanám – mondta a Szentatya. – Pápa akárkiből lehet, nézz csak rám!”

„Éjjelente gyakran felébredek, eltöprengek a világ súlyos problémáin, és elhatározom, hogy mindezt el kell mondanom a pápának. Aztán másnap, mikor felébredek, rájövök, hogy én vagyok a pápa.”

Amikor egy riporter megkérdezte, hányan dolgoznak a Vatikánban, János pápa állítólag így felelt: „Nagyjából a fele.”

Egy bíboros nehezményezte, hogy a vatikáni fizetésemelés után az egyik alkalmazott ugyanannyit keres, mint a bíboros. A pápa azt mondta: „Annak az alkalmazottnak tíz gyereke van, remélem, a bíborosnak nincsen.

Egy este a barátját látogatta meg a Szentlélek Kórházban. A nővér, aki ajtót nyitott, így mutatkozott be: „Szentatyám, a Szentlélek főnöknője vagyok.” A pápa így felelt: „De jó magának! Remek állás! Én csak 'Isten szolgáinak szolgálója' vagyok.”

Röviddel pápává választása után Róma utcáin sétált. Egy pár jött szembe, és ahogy elhaladtak egymás mellett, meghallotta, hogy a nő odasúgja a barátjának: „Jó ég, milyen kövér!” Utánuk fordulva megjegyezte: „Hölgyem, gondolom, tudja, hogy a konklávé nem kimondottan szépségverseny.”

Egyszer azt írta: „Három dolog viszi romlásba az embert: a nők, a szerencsejáték és a földművelés. Apám a legunalmasabbat választotta.”

Amikor már bíboros és velencei pátriárka volt, egyszer azt mondta a város egyik gazdag polgárának: „Egyetlen dolog van, ami kettőnket összeköt: a pénz. Önnek sok van, nekem semennyi. A különbség az, hogy engem egyáltalán nem is érdekel.”

Még velencei pátriárka volt, mikor egy újságíró megkérdezte tőle, milyen hivatást választana, ha újrakezdhetné az életét. Azt felelte: újságíró lenne. Majd derűsen hozzátette: „S most lássuk, meri-e azt mondani, hogy maga meg, ha újrakezdhetné, pátriárkának állna!”

Egy vatikáni tisztségviselő azt mondta a pápának: „teljességgel lehetetlen”, hogy 1963-ban megnyissák a II. Vatikáni Zsinatot. „Jó, akkor 1962-ben fogjuk megnyitni” – felelte. És meg is nyitotta.

Nagy hallgatóság előtt beszélt éppen, mikor elromlott a mikrofon. Idegeskedés helyett megjegyezte: „Semmi baj, úgysem mondtam semmi érdekeset.”

Egyszer apácák látogatását fogadta, akik Szent József nővéreiként mutatkoztak be neki, a pápa elismerően biccentett: „Ahhoz képest egész jól tartják magukat!”

És végül Ferenc pápa humora: Miért fogunk magyarul beszélni a Mennyben? Mert egy örökkévalóságig tart megtanulni!

Andrássy Réka: Lehetetlen bakancslista

Szeretnék indián lenni egy évre,
szeretnék házakat festeni kékre.
Szeretnék éjszaka úszni egy tóban,
szeretnék hinni az örökké szóban.
Virágos busszal világot járni.
sohasem fáradni, sohasem fájni.
Szeretném ha bokáig érne a hajam,
szeretném jobban szeretni magam.
Szeretnék egy évre szerzetesnek állni,
sötét kis szobában csendben meditálni
és amikor ültem kis szobámban eleget,
szeretnék nagyon, nagyon sok gyereket.
Szeretném újra anyámat ölelni,
szeretnék minden kérdésre felelni.
Szeretnék sírókat megnevettetni,
József Attilának barátja lenni.
Szeretnék ültetni cseresznyefákat,
cseresznyefa ágán lóbálni a lábam,
a cseresznye magokat messzire köpködni,
föld felett angyalként könnyedén röpködni.
Szeretnék jól látni az emberek szemében,
szeretnék ülni a Jóisten ölében.
Szeretném a Földet a Holdról látni,
szeretnék mindig türelemmel várni.
Szeretnék egyszer Van Gogh-gal festeni,
szeretnék mindenkit egyformán szeretni.
Szeretnék Gandhi-val egy asztalnál ülni,
halkan beszélgetni és teát szürcsölni,
miközben minden az, aminek látszik,
s a Nap éppen naplementét játszik.
Kint egy tehénke kérődzik csendesen,
nőnek a virágok erőszakmentesen.
Ülünk öreg házaspár, kéz a kézbe '
az ajtónkon hirtelen Szent Ferenc néz be.
"Adj Isten!"- kacsint ránk s pödri a bajuszát,
s leoldja lassan porlepte saruját.
Leül az asztalhoz, tölt egy kis vizet,
vállán tarka madárka piheg.
Lábához hízelegve dorombol a cirmos,
mennyország illatát szaglássza biztos.
Szent Ferenc kedvesen végigsimogatja,
fénylő glóriáját megigazítgatja.
Glóriája körül repked egy kis lepke,

nincsen neki onnan elrepülni kedve.
De leszáll mégis, elfáradt a teste
s a szobába lassan bekúszik az este.
Álomból valóság, valóságból álom,
a fele sem igaz, mind csak kitalálom.
Szent Ferenc nélkül ülök a sötétben,
nem fogja senki kezemet kezében.
Csak játszom a képekkel, ringatom a lelkem,
szeretném ha valaki meglátna most engem.
Szeretnék az asztalra tiszta abroszt tenni,
szeretnék újra kisgyerek lenni.
Szeretném ha az út végén valaki várna,
szeretnék lenni valaki álma.

Emily Brontë: Mondd, mosolygó kisleány,

Mondd, mosolygó kisleány,
mit jelent a múlt neked?
"Szelíd, halk őszi éjszakán
gyászosan felnyögő szelet."

Mit ér a jelen óra itt?
"A rügyes-zöld ágakat,
hol a madárfiú próbálkozik,
mielőtt szárnyra kap."

S mi a jövő, kis boldogom?
"Tenger a felhőtlen napon;
hatalmas, tündöklő vizen
elnyújtózik a végtelen."

(Gergely Ágnes fordítása)

EMLÉKEK, ÁLMOK...

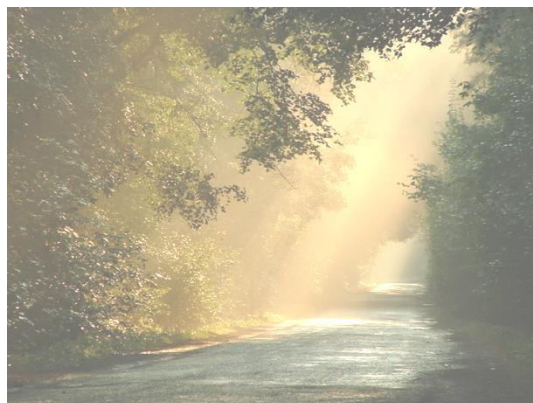
Az ember jól-rosszul mégiscsak végigjátssza a maga vállalta szerepeket mind sorjában. Csakhogy nem, mint a színpadi, csinált történetekben, egy fő személy szándéka után igazodik a többieké; a valóságban mindenki külön fő személy önmagának, és senki sem vállal mellékes szerepet; magáért magának játszik.

Csak úgy - gondolkozni; és mindig arról: mi hogy volt, és hogyan lehetett volna. Mennyit eltűnődtem így, valósággal visszafelé élek!

A házasságban egy kis ravaszság a főtudomány. Elsiklani a dolgokon, kicsit nyájaskodni, aztán tehetsz, amit akarsz. Nem az a fő, hogy felül maradjunk a szóvitákban, hanem hogy belsőleg szabadok maradjunk, és simán éljünk.

Milyen jó volna mindent visszakeresni; ifjúságunk tarka perceit, szavaink dallamát, ruhánk, hajunk régi színét s az akkori napsugárét, mely szökdelt és fényesedett rajtunk! És minden velünk történetnek elfeledett, nem is tudott okait, melyek ott rejtőznek bizton e kiveszett vagy begubózott napok szürke mélyén, a lelkünk valami titkos redője mögött. Jó volna most - mert minden dolog közül e nagyvilágon magamnak mégis én vagyok a legérdekesebb -, ha itt egyszer színét hagyja minden, és elszürkül körülöttünk a tájék; csak azokat a napokat vesztettük el igazán, amelyekre nem emlékszünk...

Isten", ez is csak szó, de legalább mindig ugyanazt jelenti. És az a fontos, hogy kaphatunk-e valamiből egy kis illúziót még, ha már egyéb fajta álmok, izgalmak, jelentőségek elhagytak bennünket. Hogy a halál csak átmenet, álom; az élet nem jelentős, és mikor azt hisszük, hogy minden mögöttünk van, egyszerre megnyílik előttünk a jövő. Ismeretlen, határozatlan, de szép, mesés, finomult, végtelen: a mennyek országa. (Kafka Margit)

Pintér Lajos: Rajz egy őszi tűzfalon

Hol a pipacs már? hol van a tünde,
a röpke?

Anyja, a koranyár fölvette,
fényben megfürdette!

Hol a pipacs már, hol van a tünde,
a röpke?

Rozsdált levél a gyalogúton:
nyárfalevél, akáclevél,
fölvesszek, kezemmel fényesítek
egy didergő vadgesztenyét.

A hegyi úton nem jönember senki,
csak az őszi szél szalad, beszél,
csukja, nyitja a kertkaput.

Ázik a hordó, ázik a puttony,
nem jön senki a hegyi úton.

Szüret lesz holnap, szüret.
Nézi a kád, a puttony, a prés
nézi a sápatag, pislá holdat.

S az égi nép is visszanéz?

Nézd, csak nézd,
csak leld, nevesd:

a hegy tündére, egy lány jön az úton!
Őszi éjszaka, mellette alszom,
hosszú hajával betakarózom.

Matthew Arnold: Szonett a magyar nemzethez

Nem a spanyol hosszas haláltusája,
nem dús angol, ki görnyed, hogy kufár
partját öntözze minden aranyár,
nem franciák őrült hejehujája,

a magas eget hasigassa bár,
nem is a jenki mohó durvasága,
s nem a német szószátyár butasága
a hősi szép élet reménye már.

Magyar! Te váltsd meg az emberiséget!
Idézd föl lánctörő hősök korát,
szülessen újjá ez a holt világ!

Idézd az ősi görög hősiséget,
mely Szalamisz fokán szent lángban égett
szirtre sújtva Xerxész hajóhadát!

(Kardos Pál)

Dutka Ákos: Ember és magyar

Ady kérdezte sorsa éjjelén:
Lehet-e az ember, ember és magyar?
Feleltek, ti bátor, szent fiúk
Lássuk: a világ most vélünk mit akar?
Vagyunk egy szálig elszánt emberek,
Kiket tiporni tovább nem lehet.
Ha kell még én is veletek halok
Ha engedtek, Ti szent fiatalok.
A csillagokba írta szentelt nevetek.
Köszönöm néktek, drága szent fiúk,
Hogy visszaadtátok a csüggedő hitet,
S a barrikádok hunyó szent sugarinál
Adynak kiáltsuk szabadon ma már,
Mit az Ég falára vérrel írtatok:
Emberek vagyunk, újra magyarok!

Tamási Áron: Magyar fohász

Az idők gyógyító lázában él a magyar. Történelmünk ezer évén átlobog az emberi Géniusz üzenete, mely nemzeti hőseink példáit emeli elénk és költőink fénylő szavait idézi. Nincs módunkban kitérni a hűség elől.

Tizenegy éve élünk őrhelyünkön: ezen a földön; szomjazva az emberi és a nemzeti lét igaz voltára. Éltünk vágyakozásban az enyhület után, de szomjúságunkban itthon a hazugság italát nyújtották nekünk, a világ pedig kotyvasztott főzetekkel kábított minket. Ebben a zavaros veszélyben, a hosszú sóvárgás után, emberi és nemzeti létünkben tehetünk-e mást, mint amit tettünk?

Magunk főztünk enyhítő és éltető italt magunknak. A kor, melyben élünk s amelynek ablakán a jövőbe nézünk, vért csordított ebbe az italba. Örök intelem ez, mely egyformán szól nekünk magunknak és a világnak. Minket arra int, hogy a kor forradalmát magunknak kellett volna végbevinnünk. Mivel nem ezt tettük, hanem ajándékba fogadtuk el, olyan esztendők rakódtak történelmünkre, amelyek hagyományainkat elferdíteni törekedtek, természetünket gúzsba kötötték és jövőnk felől kétségekkel kínoztak. Ebben a hamis és igaztalan állapotban a nép nem találhatta meg nyugodalmát és alkotóerejét bénaság fenyegette. Ezért kellett megtörténnie annak, ami történik.

A kehely, amelyben magyarok vércseppjei szentelik meg az éltető italt, a világot arra inti, hogy nagyobb gonddal és tisztább lélekkel örködjék az emberi lét méltósága fölött. A hatalmak, melyek a maguk rendszerében élni jónak és helyesnek látják, adják meg nekünk a lehetőséget, hogy mi is a magunk emberi és nemzeti formánkban élhessünk. Ez a forma nem más és nem is lesz más, mint a társadalmi demokrácia és a nemzeti függetlenség formája. Ezt a formát, kormányzás dolgában, egy nemzeti kormány tudná a nép akaratával megtölteni; a művelődés szellemével pedig a magyar léleknek azok a mesterei, akik az elmúlt évtized alatt is a nép hűségében éltek. Szenvedő lélekkel áhítjuk, hogy a rontó harcok megszűnjenek; s kérjük az emberi bölcsesség szellemét, hogy e harcok küzdőit igazságtalan ítélet ne érje.

Méltó életünkért szóban és cselekedetekben a történelemhez fohászunk. Fohászunk mindnyájan, munkások, parasztok és ifjúság, nemkülönben jövőt álmódó költők, akik mind és mindig rendületlenül hívei vagyunk hazánknak

Jobbágy Károly: Mondják, a himnuszt énekelték

Mondják, a himnuszt énekelték
úgy indultak a puskatúznak
s a könnygáz meg a tűzzel telt ég
sem riasztotta vissza őket.

Csorgott a könnyük.
Talán sírtak.
Csorgott a vérük.
Belehaltak.

Diákok voltak.
S ők csinálták
a dicsőséges forradalmat!

Sinka István: Üdv néked Ifjúság!

Üdv néked Ifjúság! Üdvözlégy magyar nép,
ki lángban és vérben születél meg újra
három nagy éjszakán vad ágyúdörgésben!
Melyik nép írta fel mostanában nevét
így, hogy aranyat adott kezébe Isten ujja?
S mely nép beszélt így az önmaga nevében,
mint angyal, mikor a harsonát fújja?
Bús igájának fájára írja hát,
s mint annyiszor a megsárgult ezer évben
vérrel és vassal tanítja zsarnokát.

Bartal Klári: 1956.

Tüzet sem raktak s kigyúltak a lángok,
Szemek szikráztak, fölizzott a szív,
Testvér lett az is, kit először láttál
S megittasultál, hogy a HAZA hív.

Különös ősz volt. Íze lett a szónak,
A kézfogásnak újra ereje,
Fájó gerinced gyógyította gyorsan
A friss szabadság édes melege.

Tegnap őrződ ma "bajtárs"-nak hívtad.
Már nem riasztott az egyenruha,
De nem hitted, hogy bajban lesz majd társad,
Hisz ily` tiszta még nem voltál soha.

Szállt, szállt a Himnusz. A trikolor lengett.
Az egész nemzet csak egyet akart.....
S hogy megindultak keletről a tankok,
Nyugaton ez csak pár embert zavart.

Sokan eltűntek. Volt, ki messze szökve
Cipelte sebét s még ma is zokog,
Volt, aki vallott sosem ismert bűnről
És elszenvedte, mit érte kapott.

Sortűz is dördült. Az volt szerencsésebb,
Kit nem lengetett magasan a szél.
Az eltaposott nemzet fájdalomról
Szavak helyett sok sírgödör mesél.

Iszonyú évek dermedt, hideg csendjén
Átizzik mégis örökre a láng:
Az az OKTÓBER minden őrizőnek
A ki nem húnyó, égő lármafánk.

Mit jelent nekünk az ősz?

„Minden őszi, lehulló falevél a boldogságról suttog nekem, amíg lehull a földre.” – Emily Bronte

„Az ősz olyan, akár egy festőművész: színpompájával meghódítja a környező dombokat.” – Takayuki Ikkaku

„A tavasz elmúlása, mindenki számára saját ártatlansága elmúlását idézi fel. A nyár elmúlt, önmagunk bőségére emlékeztet. A múltó ősz önmagunk imádatát tárja elénk, míg a tél, saját kitartásunkat idézi meg.” – Yoko Ono

„Tudd, hogy az igazi változások, legtöbbször az ősszel kezdődnek. Ezért soha ne átkozd az őszet.” – Yasmin Mogahed

„Szeretem az őszet! Szeretem a beszédes illatáért, az enyészetté vált dolgokért, melyeknek nem kell már gondját viselni tovább, hála a fűnek, mely megszűnik nőni.” – Mark Van Doren

„Az emlékezésnek is van éghajlata, flórája és faunája. Ez az éghajlat egyáltalán nem mérsékelt. Telítve van végletekkel. Az igazi ősz soha nem az, amelyet éppen megélünk, hanem az a másik, aranyfürtös, halálra érett és csodálatos, melyre egy tavasszal emlékezünk.” - Márai Sándor

„A tavasz csak elmúlást hozhat, az ősz viszont biztosan szívderítő megújulást jelent. Föltétlenül és csak azt. Az ősz feléleszti a szerelmeket, rutinossá és magabiztossá tesz, az ősznek van ritmusa, míg a nyár szertelen, szédült és vágyakozó. A nyár a kötelező nagy érzések évszaka, míg az ősz a spontán és valódi örömké.” - Grecsó Krisztián

„Szomorú őszi, öreg gyereknek születtem, én nem tudtam úgy örülni, mint a többiek. Most kezdek lassan fiatalodni, érzem az őszben a ficáncoló tavaszt, a napsugár utolsó fölényes magasságait, ahogy átugrálja az ősz buckáit. Mindenütt könyörgő füstoszlopok kapaszkodnak az ég felé, a tűz, a víz könyörög a hosszú napsugárért.” - Latinovits Zoltán

„Messze néző, ragyogó, őszi reggel volt ezen a napon, amikor úgy érzi az ember, akár átkiálthatna a szomszéd faluba – ha akarna -, de hát miért is kiabáljon, amikor nincs mit mondania, s a tarlott tőkék között a levélhullató suttogásban nincs is lármázó kedve senkinek.” - Fekete István

„Nem engedhetem meg magamnak, hogy a házban ülve, elpazaroljam az őszi napfelkelte csodás pillanatait, ezért igyekszem a napnak minden óráját a csodálatos őszi természetben tölteni.” – Nathaniel Hawthorne

„Az ősz olyan, akár egy második tavasz, amikor minden falevél olyan, mint egy szín pompás virág.” – Albert Camus

„Létezik az őszben, az őszi égbolton, egy olyan csodálatos ragyogás, melyet a hosszú nyár égboltján nem lelhetünk fel.” – Percy Bysshe Shelley

„Azt hiszem, csak most értettem meg igazán az őszt. Egy hűvös fuvallat messze fújta az esőt, elvívén magával az eget és a faleveleket, itt hagyva számomra a kopasz fákat.” – E.E. Cummings

„Az ősz két jellegzetes hangja szinte összehasonlíthatatlan más hangokkal: a zsembes szél által kergetett susogó falevelek, valamint a költöző vadludak gágogásának hangja.” – John Donne

„Ha az időnek levelei lettek volna, milyen szép ősz válhatott volna belőle.” – Nichita Stanescu

„Az ősz annyi aranyat hord a zsebében, mint az összes többi évszak együtvéve.” – Jim Bishop

„A lelkem legmélyén nászra keltem az ősszel, ha madár lehetnék, körbe-repülném a földet az új és újabb ősz felkutatására.” – George Eliot

„Minden nap megszűnik valami, amiért az ember szomorkodik, de mindig születik valami új, amiért érdemes élni.” – Herakleitosz

Kosztolányi Dezső: Őszi reggeli

Ezt hozta az ősz. Hús gyümölcsöket
üvegtálon. Nehéz sötét-smaragd
szőlőt, hatalmas, jáspisfényű körtét,
megannyi dús, tündöklő ékszerét.
Vízcsöpp iramlík egy kövér bogyóról,
és elgurul, akár a briliáns.
A pompa ez, részvételen, derült,
magába-forduló tökéletesség.
Jobb volna élni. Ámde túl a fák már
aranykezükkel intenek felém.

V I C C O L D A L

Egy kis teknős elkezdi felfelé mászni a fán. Nagy nehezen eléri az alsó ágat, végigmász rajta, majd amikor a végéhez ér, leesik. Pont a hátára esik, a páncélja nagyot koppan. Pár perc múlva magához tér, hosszú kínlódás után a hasára fordul, és megkezd újra a fára mászást. Ezúttal még az áigig sem jut el, leesik, ismét megüti magát, de hallatlan akaratereővel megint nekikezd a famászásnak. Most sikerül az áigig jutnia, de hamarosan a földbe csapódik.

Fent, a fa egyik felső ágán egy fészekben ül egy madárpár. Amikor a teknőc már ötödszörre töri össze magát, a madármama azt mondja a párjának:

- Te, szerintem most már meg kellene mondanunk neki, hogy csak örökbe fogadtuk.

Egy kismama sír a kórteremben. Bemegy az orvos: - Miért sír?

- Még fel sem értünk a szülőszobába, és én már a liftben megszülettem a gyerekemet...

- Ne aggódjon! Van ennél rosszabb is, egy hölgy két éve a parkolóban szülte meg a gyerekét.

- Igen, az is én voltam.

A tanár így szól az osztályhoz:

- Ha a hátsó padokban ülők olyan csendben kártyáznának, mint akik a középső padokban alszanak, akkor az első padokban ülők tudnának figyelni!

Egy fickó elviszi a szomszéd cigány két gyerekét ejtőernyős kiképzésre. Azt mondja az edzőnek, hogy minél gyorsabban tanítsa ki a gyerekeket. Pár hét múlva az edző lelkesen meséli a fickónak:

- Ilyen fantasztikus tanítványaim még sosem voltak, nagyon gyorsan elsajátították az ejtőernyőzést. De elárulná, miért kellett ennyire gyorsan?

- Az anyósom azt mondta, csak akkor hajlandó elköltözni, ha majd cigánygyerekek potyognak az égből!

Dörömbölnek a Mennyország kapuján. Szent Péter, szendergéséből felébredve odacsoszog a kulcsaival a kapuhoz, kinyitja, de nincs ott senki. Gondolja, hogy csak rosszul hallott, visszaül a kuckójába.

Nemsokára megint dörömbölést hall, megint odamegy, megint senki.

Talán valaki csak szórakozik - gondolja. Ám, alighogy visszafordul, újra dörömbölnek, de most az eddigieknél is erősebben. Dühösen feltárja a kaput, hát ott áll egy lélek.

- Te kopogtál az előbb is?

- Igen, Atyám.

- Csúnya dolog volt ugráltatni engem!

- Nem én tehetek róla Atyám, azok ott lent háromszor próbáltak újraéleszteni!

A bankigazgató rászól a biztonsági őrre, mert az öreg ismét néhány percet késett a szolgálatból.

- Pista bácsi! Vegye tudomásul, hogy a bankban a pontosság ugyanolyan fontos, mint... mint a katonaságnál! Volt maga katona?

- Igen kérem, voltam.

- Na, és mit mondott magának az ügyeletes tiszt, amikor késve ment be a laktanyába?

- Azt, hogy "Alezredes elvtárs jelentem, a zászlóalj felsorakozott..."

Melyik országban mi van kiírva a buszokon?

Az Egyesült Államokban: "Ne beszélgesen a sofőrrel!"

Angliában: "Tisztelettel kérjük, tartózkodjon a sofőrrel való beszélgetéstől!"

Németországban: "Utasnak szigorúan tilos a sofőrrel beszélgetni!"

Olaszországban: "Ne válaszoljon a sofőrnek!"

Két birkapásztor beszélget:

- Neked hány birkád van?

- Fogalmam sincs!

- Hogyhogy nem tudod?

- Hát eddig akárhányszor megpróbáltam megszámlálni a birkákat, mindig elaludtam.

Áll a székely juhász a réten a botjára támaszkodva. Arra megy a többi juhász, meglátják, kérdik tőle:

- Hát te meg mit csinálsz?

- Gondolkodom.

- És hol a fenében van a nyájad?

- Azon gondolkodom...

Megy egy székely az utcán, kutyát lóbálva a pórázon!

Ezt meglátja egy székely bácsi, és rákérdez:

- Hé te meg miért lóbálsz azt a kutyát a fejed fölött?

- Örömet szerzek neki!

- Ennek ez örül?

- Ennek még nem, de majd ha leteszem a földre...

Először utazik a székely bácsi a repülőn. Kérdezi a stewardestől:

- Mondja kedves, aztán van-e itt elég ejtőernyő mindenkinek?

- Nagyon ritka, hogy egy repülő lezuhanna, így mi nem tartunk ejtőernyőt!

- Hát a hajók is ritkán süllyednek el, aztán ott mégis mindig van mentőcsónak, pedig gondolom, úszni többen tudnak, mint repülni!